

[Hanne Reintoft.]
og alt det vrøvl om, at det koster samfundet udgifter til børneinstitutioner, er urigtigt; for det ville koste os meget dyrt i nationalindtægt, hvis vi ikke havde kvinderne i gang.

Lad mig sige, at jeg selvfølgelig principielt helst ser kvinder i erhverv, men der er ikke noget som helst fordelagtigt for en arbejderkvinde i at være i erhverv, hvis hun ikke har tålelig løn, tålelige børnepasningsmuligheder osv.

Men lad mig samtidig vende mig en smule mod den argumentation, der var fremme — jeg tror, det var fra fru Karen Dahlerup Andersen — om, at det, at man satte børnehaverpriserne op, var et specielt kvindeproblem: Det, at det koster mere at få passet sine børn, er både et mands- og et kvindeproblem; det er ikke noget, der principielt skal gå fra kvindens løn, det må vel lige så meget gå fra mandens løn.

Samtidig har disse underbetalte og faktisk af nød og ikke af lyst arbejdende kvinder kunnet bruges til løntryk, og deres organisationer har ikke altid, det kan vi lige så godt indrømme, været kampvillige og vidtskuende nok til at kæmpe for, at de ikke skulle være løntrykkere.

Men i dag er situationen for første gang i mange år en lidt anden. På vores skibsværfter fik vi kvindelige kranførere, og deres arbejde var så fuldstændig identisk med mændenes, at mænd og kvinder indgik i en solidarisk aktion for at skabe netop lige løn for lige arbejde. Det lykkedes i hvert fald delvis, og det har skabt basis for, at netop ligelønsproblemet bliver et af de områder, der med stor styrke kan køres frem ved den kommende overenskomst, især nu hvis vi har VKR-partiernes garanti for, at de ikke vil blande sig, selv om man fra enkelte sider i LO-toppen vel nok vil være med til en hel del krumspring for at gøre også opfyldelsen af dette krav så billigt for arbejdsgiverne som muligt. Hr. Anker Jørgensen kom jo selv i klemme, da han ville prøve at sænke mændenes løn for at få kvindernes op; han fik, vel ganske urimeligt, skyld for, at han ikke ville støtte ligelønskravet.

Vi tiltrådte konventionen om ligeløn, jeg tror i 1959, og det er endnu længere siden, en 23-24 år siden, de danske syersker for første gang rejste kravet. Nu i 1970, i vores

påståede velfærdssamfund, er det stadig ikke ført ud i livet, det er stadig et diskussionsemne. Det er rigtigt, som nogle var inde på, at andre diskriminerende forhold er fjernet, bl. a. sambeskatningen. Der var blot den hage ved denne diskriminations afskaffelse, at den var til stor fordel for de rige og til ulempe for de fattige. De kvindelige tjenestemænd kan sikre deres efterlevende pension. Det er også en rimelig ting, men igen et område, hvor man har afskaffet diskriminationen til ære for de bedst stillede. Og så er det, man må spørge: hvornår kommer turen til ligelønnen på arbejdsmarkedet, hvornår kommer turen til de gifte folkepensionister, der også diskrimineres med kun en halv pension til den ene ægtefælle?

Det kan diskuteres, om ligelønsproblemet er et lovgivningsspørgsmål, og i hvert tilfælde er det ikke et kvindespørgsmål, men et spørgsmål om lovgivning, om lige løn for lige arbejde. Det må imidlertid efter min mening primært være et spørgsmål, der absolut uden indblanding løses af arbejdsmarkedets parter, og der bør kun lovgives, hvis det viser sig helt umuligt her. Nu kunne man jo sige, at det har vist sig umuligt, men jeg synes ikke, vi er i den situation i dag. Netop i den nuværende situation, hvor der er bevægelse i problemet på arbejdspladserne, hvor folks øjne er rettet mod problemet, hvor der er interesse for problemet, og hvor der i hele fagbevægelsen, i hvert tilfælde i basisorganisationerne, er vilje til at kæmpe for kravet, hører forslaget ikke hjemme på folketingets bord.

Vi har i mange, mange år haft det i vores program. Vi ønsker brændende lige løn for lige arbejde, men vi vil ikke stemme for dette forslag, fordi vi synes, at SF faktisk præsenterer for folketinget en gave til arbejdsgiverne her i overenskomstsituationen. Der ligger krav om ligeløn i 1971 i overenskomstforhandlingerne, og der ligger styrke til at kæmpe for disse krav. Hvad ligner det så at komme med et forslag om ligeløn i 1976? Hvordan vil det gå med forslaget her? Det vil blive hastedbehandlet i folketinget på den sædvanlige måde, denne regering kører forslagene igennem på, med et eller to udvalgs møder, ingen tid til deputationer osv. Vi kender godt stilen. Arbejdsministeren er meget dygtig til at køre det igennem på en